

РЕШЕНИЕ

№ 141

гр. София, 09.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав,
в публично заседание на 05.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Николова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **6156** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба вх.№ 26-Ц-107/28.06.22г на „Ц.Б.С.-2009“ ООД-С. с представляващ В.Б. и с проц.представител адв. В.С. против Решение № 000030-5534/13.06.22г на ИД на НАП.

В жалбата се сочи, че Решението е мат.незаконосъобразно, като се моли за отмяната му и връщане на преписката за ново произнасяне /с указание таксата да се възстанови/, претендира се присъждане на разноски.Сочи се, че недължимо е била платена на 18.03.21г дър.такса в размер на 100 000лв по чл.30 ал.6 от ЗХ, като ответникът неоснователно отказва възстановяването ѝ, въпреки наличието на обилна съд.практика в обратен смисъл. Дължи се само такса в общ размер на 10 000лв/8000лв по чл.30 ал.1 от ЗХ и 2000лв по чл.1 ал.3 от ТТЗХ/.След изменението в ЗХ съгл. ДВ бр.69/20г, предишната ал.5 става ал.7 на чл.30 от ЗХ и гласи, че за игри, облагани с корпоративен данък, се дължи само таксата по ал.1 на чл.30 от ЗХ.Решението за издаване на лиценза е от 17.02.21г, като 9месечният срок по §86 ал.1 от ПЗР на ЗИДЗХ е изтекъл на 09.02.21г, респ. новата ал.6 на чл.30 от ЗХ е неприложима.В съд.заседание адв. Г. поддържа жалбата и се позовава на обилна съд.практика. В депозираните писмени бележки същите доводи са доразвити.

Ответникът-ИД на НАП, не се представлява в съд.заседание. Депозирано е писмено становище от юрк.К., в което се оспорва жалбата като неоснователна и моли за отхвърлянето ѝ, претендира се юрк.възнаграждение, оспорва се като прекомерен адв.хонорар над мин.размер. Соци, че заплатената дър.такса не е изискване за

издаване на Решение за лиценз, а е изискване за получаването му.

Съдът намира жалбата за допустима, като депозирана в срока и съгл. изискванията на АПК, пред надлежния съд, от лице с активна проц.легитимация/адресат на акта и заявител в адм.производство/, срещу инд.адм.акт по см. на чл. 28 от ЗХ и чл.21 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът установи от фактическа страна следното:

По искане на дружеството с вх.№ 000030-4449/08.06.20г, ИД на НАП е издал на дружеството Решение № 000030-446/17.02.21г за издаване на първоначален лиценз- за организиране на хазартни игри с 20 бр. игрални автомати за срок от 10 години, в игрална зала в [населено място], [улица]. При издаване на Решението изрично е посочено, че се прилага § 8бал.1 от ПЗР на ЗИДЗХ, доколкото към 17.02.21г адм.производство все още е висящо, а не е изтекъл 9-месечния срок по §86 ал.1/изтича на 04.05.21г/. В Решението погрешно е посочено, че заявлението е от 11.12.19г. Решението е връчено на 02.03.21г, не е обжалвано, на 18.03.21г са внесени дър.такси/общо 110 000лв/-л.33, на 26.03.21г е издадено Удостоверението за издаден лиценз/връчено на 01.04.21г/.Представени са доказателства и за платен данък за 2021г. На дружеството е издадено и последващо Удостоверение от 04.01.22г, връчено на 05.01.22г.

Със заявление вх.№ 26- Ц-67/16.05.22г/т.V/ дружеството иска да му се възстанови внесената на 18.03.21г на осн. чл. 30 ал.6 от ЗХ дър.такса от 100 000лв - недължимо платена, тъй като съгл. §86 ал.1 от ЗХ- производството се довършва по стария ред. С обж. Решение № 000030-5534/13.06.22г ИД на НАП, оставя искането без уважение като неоснователно, тъй като платената д.такса по чл.30 ал.6 от ЗХ в размер на 100 000лв не е недължимо платена и се дължи наред с таксата по ал.1 на чл.30 от ЗХ. Решението е връчено на 14.06.22г.

Съдът намира от правна страна следното:

Решението е издадено от компетентен орган, в кръга на неговата мат.компетентност по чл. 17 ал.1 т.16 от ЗХ.

Решението е издадено в писмената форма по чл.59 ал.1 от АПК, като съдържа зад.реквизити по общия чл.59 ал.2 от АПК, вкл. факт. и правни основания. Произнасянето всъщност е на осн. чл. 4б от ЗДТ- непосочено в Решението/този текст касае възстановяването на недължимо внесените дър.такси, с каквото заявление е бил сезиран ответника в това производство/.

В хода на адм.производство не са допуснати съществени нарушения на адм.производствените правила, не е нарушен чл.35 от АПК/няма неизяснени относими факти/. Всъщност няма спор по фактите, спорът е само относно мат.законосъобразност на Решението и по-конкретно- дали по стария ред се дължи едновременно такса и по ал. 1 и по ал.6 на чл.30 от ЗХ. Установено е, че Решението за издаване на лиценз е постановено в 9-месечния срок по §86 ал.1, т.е. приложим в адм.производство по издаване на лиценза е бил стария ред/преди изменението с ДВ бр.69/20г/. Съдът намира, че жалбоподателят като лице, облагащо се с алтернативен данък по ЗКПО, дължи само такса по чл.30 ал.1 от ЗХ- за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за

онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на Министъра на финансите. Съгласно ал.6 на чл.30 от ЗХ, за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лева. В чл.30 ал.7 от ЗХ се предвижда облекчен режим на заплащаните такси за издаване/продължаване на лиценза, като е предвидено, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане, се събират само таксите по ал.1. Цитираната разпоредба е ясна и предвижда, че лицата, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, следва да заплащат такса за издаване/продължаване действието на лиценза, в размер определен единствено по Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта. Размерът се определя единствено според броя на игралните места в залата, в която ще се извършва разрешената дейност и не е обвързан със срока на валидност на лиценза, както е предписано в чл.30 ал.6 от ЗХ, съответно няма основание да се събира и втора такса по ал.6, дължима е само таксата по ал.1. Разпоредбата на чл.30 ал.6 от ЗХ е нова и е приета с изменение на закона, обнародвано в ДВбр.69/04.08.2020г. Искането за издаване на лиценз е подадено на 08.06.20г, а съгласно § 86, ал.1 от ПЗР на ЗИДЗХ образуваните и неприключени до влизането в сила на този закон производства по искания за издаване на лиценз, продължаване или промяна в издаден лиценз, утвърждаване на типовете и модификациите на игралното оборудване, джакпот системите, игралния софтуер, включително централната компютърна система, системите за онлайн залагания, комуникационното оборудване, включително контролния локален сървър, и устройствата на самообслужване за организиране на лотарийни игри, допустими за използване на територията на страната, се довършват при досегашните изисквания в 9-месечен срок от влизането в сила на този закон, освен ако този срок е по-кратък от срока, предвиден в закона за произнасяне/срокът е изтекъл на 04.05.21г/. Съгласно чл. 30 ал.5 от ЗХ, в предходната редакция от ДВ бр.105/14г /в сила от 01.01.2015г/- за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО се събират само таксите по ал.1. С изменението от ДВ бр.69/20г. предишната ал.5 на чл. 30 от ЗХ е променена на ал.7, но запазва съдържанието си и гласи, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само такси по ал.1 от ЗХ.При тази нормативна рамка, чл. 30 ал.7 от ЗХ въвежда облекчен режим на заплащаните такси за издаване/продължаване на лиценза, като е предвидено, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал.1, като нормата не е изменена по съдържание с измененията от ДВбр. 69/20 г. От данните е категорично установено, че 9-месечния срок е изтекъл през м. май 2021г, когато вече е било издадено Решението за издаване на лиценза, респ. новата ал.6 не е приложима. Новата ал.7 на чл.30 е със същото съдържание като предходната редакция на ал.5. Довод в подкрепа на този извод може да бъде извлечен и от чл. 4 от Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта, към която препраща чл.30 ал.1 от ЗХ, която регламентира, че за продължаване действието на издаден лиценз по чл.36 ал.1 от ЗХ се събира съответната такса по чл.3 ал.1. Съгласно чл.3 ал.1 т.4, б."Б" от Тарифата за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри и дейности по ЗХ и по-конкретно за игри с игрални автомати се събира такса, както следва - за игрални зали с 30 игрални места - 15 000 лева, и по 100 лева за всяко допълнително игрално

място. Не е налице основание да се събира и втора такса по ал.6, обусловена от броя жители в населеното място, в което ще се извършва дейността, или пък със срока на валидност на лиценза. Съгласно чл.218 ал.1 от ЗКПО-данъчно задължените лица, посочени в глава Пета от същия закон, вместо с корпоративен данък се облагат с алтернативен данък за дейностите, посочени в тази част, съответно на дружеството, чийто лиценз е за дейност, облагана с алтернативен данък, не следва да се определя друга такса, извън тази по чл.30 ал.1 от ЗХ, в който смисъл е изричната разпоредба на чл.30 ал.7 от ЗХ.

Платената по сметка на НАП такса по чл.30 ал.6 от ЗХ в размер на 100 000лв. не се дължи и е следвало да бъде възстановена при поискването от страна на жалбоподателя, поради което оспореното Решение е неправилно и следва да бъде отменено, а преписката да бъде върната на органа, с указания за възстановяване на поисканата сума от 100 000лв.- като недължимо платена по сметка на НАП.По този въпрос има обилна практика на ВАС/цитирана от жалбоподателя/, като Съдът ще посочи само едно от решенията на ВАС- Решение № 5118/30.05.22г по д.№ 1847/22г на ВАС.

Решението е в противоречие и с целта на закона, като се наблюдава превратно упражняване на власт- ответникът продължава да се произнася по този начин, въпреки обилната практика на ВАС по въпроса.

Жалбата е основателна, а Решението е мат.незаконосъобразно и следва да бъде отменено, а преписката върната за ново произнасяне-като се възстанови таксата по ал.6 на чл.30 от ЗХ в размер на 100 000лв, в срока по АПК.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски в размер на 50лв дър.такса и 4236лв с ДДС адв.хонорар /3530лв без ДДС, при мат.интерес по делото- 100 000лв/. Доколкото хонорарът е в мин.размер по чл.7 ал.1 т.4 от Наредба № 1/04г / в относимата ред. ДВ бр.68/20г/, то възражението на ответника за прекомерност на хонорара е неоснователно.

Водим от горното и на осн. чл.172 ал.2 и чл. 173 ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 000030-5534/13.06.22г на ИД на НАП, по жалба вх.№ 26-Ц-107/28.06.22г на „Ц.Б.С.-2009“ ООД-С. с представляващ В.Б..

ВРЪЩА ПРЕПИСКАТА на ИД на НАП за ново произнасяне, съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите по-горе.

ОСЪЖДА Национална Агенция по приходите да заплати на „Ц.Б.С.-2009“ ООД-С. с представляващ В.Б. сумата от 4286лв, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: